

faa vidt jeg ved, var der kun 1 Moltke, medens de andre havde 3; men 1 Moltke have vi dog alligevel, selv om vi ingen Bahnsen have, og saa have vi en hel Del andre meget hæderlige Navne, for Resten hæderlige alle sammen. Og selv om nogle af dem ikke kunne møde med saa store Titler, som dem, der findes paa den anden Adresse, er det jo dog saaledes, at det ærede Medlem og jeg i lige høj Grad se hen paa de brede Lag af Befolkningen, som ogsaa skulle spise og drikke, og vi tro begge, at ogsaa deres Stemmer have noget at sige. Jeg kan, som sagt, ikke forstaa, at der i nogen som helst Retning skulde være Grund til at være bange for, at der skulde blive alt for store Indskrænkninger, fordi Bestemmelsen blev lagt i saadanne Mænds Hænder, som have de bedste Betingelser for at kunne staa over det rette. Jeg skal ikke sige mange Ord, og jeg skal derfor slutte med den Bemærkning, at jeg i et eneste Punkt har udstilt mig fra de øvrige Medlemmer af det Parti, hvortil jeg hører; ellers har jeg fulgt Flertallet paa alle Omraader. Men det er netop et Punkt, som for mig har stor Betydning, og som jeg glæder mig over, at den højt-ærede Minister har kunnet tiltræde, det er nemlig det at give Bevillingerne paa Tid. Det er et af Hovedprincipperne i det Andragende, der kom fra „Danmarks Afholdsforening“, at skulde der gøres noget virkeligt, saa vidste vi vel, at Oplysning og Odragelse spille en stor Rolle; men det vilde dog være en altfor stor Hemsfo, at der paa hver Plet staa Løkkebuer, der sige: „Kom her, kom her for at drikke!“ — For at raade Bod derpaa, er det Meningen, at de stedlige Autoriteter skulle bestemme, hvor mange Beværtningssteder, de ville have, og at Bevillingerne dertil blive givne paa bestemt Tid, saa at Folk ikke kunne blive ved at sidde i en Uendelighed af Tid paa en Bevilling, naar de først have faaet den. Hvad er nemlig Følgen af, at det nu er saaledes? Naar vi se ud over Landet — jeg taler ikke her om Byerne, thi jeg staa jo som en Landrepræsentant — vide vi alle, hvor Kroerne ere. Er der nu nogen i denne Sal, der mener, at de alle sammen ere heldigt beliggende? Ja, er der ret mange, der mene, at endog blot Flertallet af disse Kroer ere heldigt beliggende? Jeg tror, at den store Masse af dem for Øjeblikket ligger saa uheldigt, at de ikke have Spør af Betydning for de velfarende, men desværre desto større Betydning for den Egns Ungdom, som bor omkring Kroen. Hvorfor blive disse Kroer ved at eksistere Aar efter Aar? Fordi de ere givne som Privilegier. Først have Gjærne

faaet dem paa Sivstid, senere have de solgt dem til andre, og saa krymper Ministeriet sig ved ikke at give Bevillingerne til de ny Gjære, eftersom det vilde blive et Skaar i den Kapital, som de havde sat deri. Følgen bliver altsaa, at den ny Gjær faar Bevillinger, og at kun faare faa af Kroerne blive nedlagte. Dersom man bliver ved at opretholde denne Ordning, vil man aldrig kunne naa det Maal, som dog alle Mennesker ønske, nemlig at faa et passende Antal Kroer beliggende paa saadanne Steder, hvor der er virkelig Trang dertil. Jeg vil derfor haabe, at dette Endringsforslag om, at Bevillingen skal gives paa 10 Aar, maa blive vedtaget, skønt det kun er stillet af et Mindretal. Hvad vil der nemlig ske, hvis det bliver vedtaget? Vil der ske dette, at ingen kan sidde længere end i 10 Aar? Nej, ingenlunde, der vil ske dette, at hvor der er Trang til en Beværtning, og hvor den paagældende, som først har faaet Bevillingen, har stiftet sig vel og er en hæderlig Mand, der passer sine Sager, som han bør, kan han blive sidende, idet Bevillingen vil blive fornyet efter de 10 Aars Forløb. Det er det, der sker, hvis vi vedtage denne Endring. Hvis vi derimod forkaste den, sker der det, at naar først en Beværtning er oprettet, hvad enten det nu er en Gæstgivergaard, en Restauration, eller ligegyldigt hvad det er, saa kan man aldrig blive af med den, selv om der ikke er Trang til den paa denne Plads, og selv om det Individ, der er Indehaver af Bevillingen, er nok saa slet egnet dertil, naar han da ikke ligefrem gør sig skyldig i noget, der er saa groft, at det kommer ind under Lovens Straffebestemmelser. Fra dette Synspunkt tror jeg altsaa, at der ikke er noget i Vejen for at vedtage denne Bestemmelse, det bliver jo dog de samme stedlige Autoriteter, der skulle dømme og vælge Manden, som ogsaa skulle bestemme, om han skal beholde Pladsen, og de ville naturligvis lade ham beholde den, saa længe der er Brug for ham, og han opfører sig ordentlig og skikkelig. Men er der ikke Brug for ham, eller opfører han sig ikke, som han bør og skal, synes jeg, at Autoriteterne maa kunne sige: Lad ham komme væk, og lad der komme en anden i hans Sted. Jeg vil derfor haabe, at denne Endring, maa blive vedtaget, at Bevillingen gives paa 10 Aar. Jeg tror, at vi ville saa lige saa gode Beværttere derfor, ja, maaske endda bedre, og jeg tror, at det vil have stor Betydning for hele den danske Befolkning, idet en saadan Omflytning, som derved vil blive mulig, kan afpasses efter hele Udviklingen og Folkets Vel i det hele taget. Med disse Ord skal